

Da det ved højesteretsdom i 1907 var fastslået, at loven i sin daværende affattelse ikke gav beskyttelse for kunstværker, der fremstilles i industrielt øjemed, bragtes disse værker ind under lovens beskyttelse ved en lovændring, lov nr. 39 af 28. februar 1908.

Bernerkonventionen blev imidlertid nu på en konference i Berlin i 1908 vedtaget i en helt ny affattelse, hvorved adskillige ændringer indførtes, og dette gav stødet til udarbejdelsen af et lovforslag om en række dertil svarende samt andre ønskelige ændringer i loven af 1904. Den 1. april 1912 udstedtes den lov om forfatterret og kunstnerret (nr. 72), som siden sin ikrafttrædelse fra 1. juli 1912 at regne uden ændringer var gældende dansk ret på dette område til 1. juli 1933.

Her skal blot nævnes nogle af de vigtigste punkter, på hvilke loven af 1912 adskilte sig fra 1904-loven:

Loven giver udtrykkelig beskyttelse mod forfatternærkers utilladte kinematografiske opførelse.

Oversættelsesretten fastslås som en naturlig, under forfatterretten henhørende bestanddel, således at forfatteren nu, uden at han behøver at foretage foranstaltninger af nogen art, kan modsætte sig offentliggørelsen af oversættelser af sit værk i lige så lang tid, som den øvrige del af forfatterretten til værket varer.

Reglerne om de af samfundsmæssige grunde anordnede indskrænkninger i forfatterretten, hvorefter udgivne værker til en vis grad må stå til disposition til brug ved videnskabelige arbejder, ved skolebøger, til gudstjenestebrug, ved velgørenhedsfester og andre ikke-erhvervsmæssige fester o. s. v. omarbejdes i nogen grad (lovens § 14).

Kunstnerretten udvides til at omfatte selve det originale kunstværk, ikke blot gengivelser deraf.

Da loven af 1912 i den af rigsdagen vedtagne affattelse gav adgang for aviser og tidsskrifter til i et vist omfang at gengive artikler og meddelelser i andre aviser og tidsskrifter (lovens § 15), og da Danmark efter den reviderede Bernerkonventions art. 9 var pligtig at skaffe tidsskriftsartikler (derimod ikke avisartikler) fuld retsbeskyttelse, var det nødvendigt ved ratifikationen af den reviderede Bernerkonvention at tage forbehold, således at man på dette punkt blev stående ved Bernerkonventionen i dens tidligere affattelse (Bernerkonventionen af 1886 art. 7 som ændret ved tillægsakten af 1896).

Verdenskrigen fik for en tid spørgsmålet om en fornyet revision af Bernerkonventionen til at gå i stå, men længe kunne det dog ikke vare, før ønsket om en konventionsmæssig behandling af de problemer,

der i den siden 1908 forløbne årrække var blevet aktuelle, blev så almindeligt, at det måtte omsættes i handling.

Hvad der i særlig grad gav stødet hertil, var den i disse år stedfundne stærke udvikling af de tekniske gengivelsesmåder for forfatter- og musikværker (radio, film), men også en lang række andre vigtige spørgsmål forelå til behandling (spørgsmålene om Bernerkonventionens stilling til mundtlige værker, kunstindustrielle værker, beskyttelsestidens længde, aviser og tidsskrifters gensidige låneret, citater og antologier og de udøvende kunstneres retsstilling).

Den 2. juni 1928 undertegnedes i Rom en påny revideret Bernerkonvention, der indeholdt en række ændringer i forhold til konventionen af 1908, særlig på nogle af de punkter, der foran er nævnt som dem, der udgjorde konferencens forhandlingsstof, men også på visse andre punkter, således spørgsmålet om kunstnerens og forfatterens personlige ret, „droit moral“, der på konferencen viste sig at være et af de problemer, der havde de delegeredes største interesse. Forhandlingerne vedrørende det sidstnævnte punkt resulterede i en ny konventionsbestemmelse (art. 6 bis). Påny var Danmark da i samme situation som efter Berlinerkonferencen i 1908. Den danske lov om forfatterret og kunstnerret opfyldte ikke på alle punkter de krav, som måtte stilles til den for at gøre det muligt for Danmark at tiltræde Bernerkonventionen i dens forandrede skikkelse.

Med det formål, dels at undersøge i hvilket omfang de på konferencen i Rom i 1928 vedtagne ændringer i Bernerkonventionen nødvendiggjorde ændringer i den dagældende danske forfatterlov af 1912, for at den nye konvention kunne ratificeres af den danske stat, dels at foreslå de ændringer, som — indenfor konventionens rammer — måtte anses for ønskelige ud fra hensynet til de siden lovens udstedelse indhøstede erfaringer og moderne fremmede forfatterloves systematik, nedsattes i 1929 et nyt sagkyndigt udvalg, som efter et par års arbejde afgav betænkning i 1931.

Udvalgets forslag gik ud på en række detailændringer af loven af 1912, ialt 26 ændringsforslag, af hvilke kun de 4 ansås for nødvendiggjorte ved den nye Bernerkonvention.

På grundlag af forslaget fremsatte undervisningsministeren i rigsdagssamlingen 1931-32 et forslag til en ny lov om forfatterret og kunstnerret, der bestod i den ældre lov af 1. april 1912, i hvilken udvalgets ændringsforslag var indarbejdede. Loven gennemførtes ikke i nævnte rigsdagssamling, hvorfor lovforslaget (med enkelte småændringer